

obč. zák. jest jen naznačena událost pro počítání lhůty rozhodná, od níž počíná běh lhůty k žalobě, t. j. kdy se stalo předání věci, pokud se týče, kdy uplynula doba, pro kterou platí domněnka § 925 obč. zák. anebo kdy nabyvatel zvěděl o nároku, jež třetí osoba vznesla na věc; o způsobu počítání lhůty neobsahuje však tento § žádného ustanovení, zejména ne úchyly od § 902 obč. zák. Pro vypočítání lhůt platí tedy i tu pravidlo § 902 obč. zák., že se nepočítá den, který nastala událost, od níž počíná běh lhůty. Propadná lhůta k uplatnění vad dobytčete žalobou činí podle § 933 obč. zák. šest týdnů. O týdenních lhůtách stanoví druhý odstavec § 902 obč. zák., že konec lhůty určené podle týdnů, připadá na onen den posledního týdne, který se pojmenováním shoduje se dnem události, od něhož lhůta počíná běžeti. Událost tato (odevzdání koní) stala se, jak nesporno, ve čtvrtek dne 22. září 1927, končí tedy zákonitá lhůta zase ve čtvrtek 6. týdne, to jest dne 3. listopadu 1927, kdy žaloba skutečně na soud došla. Podle vylíčeného podána byla žaloba včas a zamítnutí její pro opožděnost není odůvodněné. Neprávem dovolává se odvolací soud pro svůj opačný názor rozhodnutí býv. Vídeňského nejv. soudu ze dne 6. dubna 1904, čís. 4456 otištěného v Právniku 1904. Nehledíc k tomu, že tehdy neplatil ještě předpis § 902 obč. zák. v nynějším doslovu, jehož se mu dostalo III. dílčí novelou (§ 125), šlo tenkrát jen o to, zda lhůta počíná od odevzdání věci, či až do zjištění vady. Rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 410 sb. n. s., na něž se napadený rozsudek v té příčině rovněž odvolává, obírá se jen otázkou, zda lhůta k žalobě počíná odevzdáním či teprve dodáním dobytčete, nevyslovuje se však nijak o tom, jak nutno lhůtu tu počítati; činí však tak rozh. čís. 3759 a 5817 sb. n. s., k nimž se poukazuje.

Čís. 8491.

Veřejný společník nemůže se žalobou podle § 37 ex. ř. opíratí výkonu exekuce, jež byla povolena věřiteli jiného společníka udělením zmocnění, by se na veřejné společnosti domáhal rozdělení její majetkové podstaty a vyloučení podílu svého dlužníka za účelem uspokojení své vykonatelné pohledávky.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 499/28.)

Veřejnými společníky firmy A. M. a spol. byli Alois M. a Anastazie M-ová. Žalované firmě, věřitelce Aloise M-a, byla povolena exekuce udělením zmocnění podle §§ 331 a 333 ex. ř. za tím účelem, by se domáhala na veřejné společnosti M. a spol. rozdělení její majetkové podstaty a vyloučení podílu dlužníka Aloise M-a za účelem uspokojení vymáhané pohledávky. Žalobě, již se domáhala Anastazie M-ová proti vymáhající věřitelce zrušení výkonu této exekuce, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně jako veřejná společnice firmy A. M. a spol. opírá se žalobou podle § 37 ex. ř. výkonu exekuce, jež byla straně žalované povolena udělením zmocnění podle § 331 a 333 ex. ř. za tím účelem, by se na veřejné společnosti domáhala rozdělení její majetkové podstaty a vyloučení podílu dlužníka Aloisa M-a za účelem uspokojení vymáhané pohledávky. Odvolací soud doličuje v napadeném rozsudku, že k žalobě takové byla by oprávněna jen firma A. M. a spol. za kolektivního zastoupení oběma společníky, a jediné z tohoto důvodu odpírá žalobkyni oprávnění k žalobě, uváděje, že nemá k povolené exekuci žádného vztahu. Správněji bylo řešiti otázku, zda povolením exekuce byla žalobkyně stížena v některém svém právu, které by činilo exekuci nepřipustnou. Žalobkyně vidí podle opodstatnění žaloby porušení vlastního práva exekucí v tom, že skutečnou vlastnící společenské firmy jest vlastně ona, ježto ona jediná ze svých prostředků pořídila vklad tvořící majetkovou podstatu společnosti, jí že vlastnický patří celý inventář, zboží v obchodě i obchodní pohledávky, arcit' s ručebním závazkem za dluhy společnosti, naproti čemuž že dlužník Alois M. má sice povinnost věnovati svou činnost společnosti, nemá však nároku na podíl ze společnosti ani na podíl ze zisku. Tato okolnost neopravňuje žalobkyni k tomu, by podle § 37 ex. ř. odpírala zavedené exekuci. Skutečností jest, že vedle žalobkyně existuje zcela samostatně a právně odděleně veřejná společnost, jejímiž společníky jsou žalobkyně i dlužník Alois M. Tato společnost jest vlastní právní osobností, jež má vlastní jmění, záležející jednak ve vkladech do ní vložených, jednak jmění, jehož nabyla a nabývá z provozu obchodní živnosti (čl. 91 a násl. a 111 obch. zák.); jmění to jest vázáno pro účele společnosti a dlužno je přísně rozlišovati od soukromého jmění veřejných společníků, kterým z tohoto jmění přísluší jen nárok na podíl, jak se podle společenské smlouvy při někdejší rozloučení pro ně objeví. Následkem toho není jmění to přístupným postihu soukromých věřitelů jednotlivých společníků a soukromý věřitel má podle článku 126 obch. zák. jen právo požadovati rozloučení společnosti a domáhati se úhrady své pohledávky z podílu, který z této společné majetkové podstaty pro dlužníka bude vyloučen. Toho právě domáhá se žalovaná strana exekucí; exekucí, kterou zavedla, nepostihuje tedy majetnost společnosti ani majetnost žalobkyně a její podíl, který na majetkové podstatě společnosti jí přísluší, exekucí tou má býti naopak jen zabrán podíl druhého společníka Aloise M-a, který roztríděním této společné podstaty pro něho vyplyne, a jen potud, pokud pro něho vybude. Brání-li se žalobkyně exekuci tím, že podle společenské smlouvy pro Aloisa M-a nemůže vybyti žádný podíl, nedoličuje tím ni žádný důvod, který by ji opravňoval k žalobě podle § 37 ex. ř. Obstojí-li ona společenská smlouva proti eventuálním námitkám žalované firmy jako neodporovatelná a právně účinná, bude to míti za důsledek jen, že exekuce zůstane bezvýslednou; zjistí-li se však přes to pro dlužníka Aloisa M-a podíl z této společenské podstaty, bude exe-

kucí tou postižena jediné jeho majetnost. Nižádným způsobem nepřisluší však žalobkyni právo, brániti tomu, by žalovaná, používajíc tohoto jí čl. 126 obch. zák. zaručeného práva, nedomáhala se za účelem svého uspokojení rozloučení společnosti a její likvidace, jež v nutném důsledku toho nastane, a teprve při této likvidaci, která nemusí záležeti v naprostém výprodeji společenské podstaty, nadejde pro žalobkyni vhodná příležitost, by si na základě tvrzené společenské smlouvy ochránila své zájmy a nároky na společnou majetkovou podstatu, jak se o to zcela nevhodným způsobem pokouší nyní žalobou podle § 37 ex. ř.

Čís. 8492.

Při posuzování nároku nemanželského dítěte, narozeného v Německu z německé státní příslušnice bydlící trvale v Německu, proti otci tuzemci jest použití v tuzemsku i v otázce výměry výživného buď práva německého nebo práva tuzemského podle toho, které jest výhodnějším pro nemanželského otce. Jest pro nemanželského otce příznivější výměra podle § 1708 něm. obč. zák. či podle § 166 obč. zák.?

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 720/28.)

Žalobu nemanželského dítěte, bydlícího v Německu, jež porodila v Německu německá státní příslušnice, bydlící trvale v Německu, proti tuzemci o uznání otcovství a o placení výživného, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal žalovaného nemanželským otcem žalobkyně a odsoudil ho, by platil na výživu žalobkyně do šestého roku dítěte měsíčními 150 Kč, do desátého roku dítěte měsíčními 190 Kč a od té doby až do schopnosti dítěte k samostatné výživě měsíčními 220 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, pokud napadlo výroky odvolacího soudu, jímž žalovaný byl uznán za nemanželského otce žalobkyně, vyhověl mu však, pokud napadlo výroky odvolacího soudu o výměře výživného, zrušil v tomto směru napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 9. prosince 1927, č. j. Rv I 1850/27, uveřejněném pod čís. 7601 sb. n. s., vyslovil a podrobně odůvodnil právní názor, že nárok na uznání nemanželského otcovství a na placení výživného, vznesený proti tuzemci dítětem zrozeným v Německu z matky, která jest německou státní příslušnicí a bydlí trvale v Německu, kde také souložila se žalovaným, jest posuzovati podle práva platného v Německu. O takový případ jde i v souzeném sporu a odvolací soud, opíraje se o řečené rozhodnutí, posuzoval věc podle německého práva. I dovolatel uznává to za správné a opírá dovolání, zvláště pokud se